

บทที่ 4 ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยส่งแบบสอบถามไปยังประชากรเป้าหมายที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านสหกรณ์สันกำแพง จำนวน 1 ชุด ต่อ 1 ครอบครัว จำนวนทั้งสิ้น 180 ชุด จากจำนวนครอบครัวทั้งสิ้น 330 ครอบครัว และได้รับการตอบกลับมาจำนวนทั้งสิ้น 154 ครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 85.5 ของแบบสอบถามทั้งหมดหรือเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง (n) ร้อยละ 46.6 ของประชากร (N) ดังนั้น แบบสอบถามที่ได้รับจึงสามารถนับได้ว่าเป็นตัวแทนของประชากรได้ในสถิติ โดยเมื่อได้รับแบบสอบถามแล้วผู้วิจัยได้ทำการจัดกลุ่มประชากรเพื่อ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistic Programming for Social Science) เวอร์ชัน 9.0 ในการคำนวณค่าทางสถิติ โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลมี ดังต่อไปนี้

4.1 เพศ

ตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	104	67.5
หญิง	50	32.5
รวม	154	100.00

จากตารางที่ 1 เห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จำนวนถึง 104 คน หรือร้อยละ 67.5 เป็นชาย เป็นหญิงเพียง 50 คน หรือร้อยละ 32.5 เท่านั้น ซึ่งผิดไปจากโครงสร้างประชากรของหมู่บ้านสหกรณ์สันกำแพง ซึ่งประกอบด้วยชายจำนวน 1,431 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 50.6

และประชากรหญิงจำนวน 1,394 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 49.4 จะเห็นได้ว่า โครงสร้างประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม มีความแตกต่างจากโครงสร้างประชากรจริงพอสมควร

4.2 อายุ

ตารางที่ 2 อายุโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน	อายุสูงสุด	อายุต่ำสุด	อายุเฉลี่ย
154	72	14	41.73

จากตารางที่ 2 พบว่าโครงสร้างของประชากรผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 154 คน นั้น ประชากรผู้ที่มีอายุมากที่สุดคือ 72 ปี ส่วนน้อยที่สุดคือ 14 ปี และอายุเฉลี่ยของประชากรคือ 41.73 ปี

ตารางที่ 3 โครงสร้างอายุประชากรจำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 35 ปี	44	28.57
35 – 54 ปี	87	56.49
55 ปีขึ้นไป	23	14.94
รวม	154	100.00

ผู้วิจัยได้ทำการจำแนกกลุ่มอายุของประชากรออกเป็น 3 ช่วง คือ 1) ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุน้อยกว่า 35 ปี : ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 28.57 2) ผู้ตอบแบบ

สอบถามที่มีอายุระหว่าง 35 – 54 ปี จำนวนทั้งสิ้น 87 คน หรือร้อยละ 56.49 และกลุ่มสุดท้ายคือผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 55 ปีขึ้นไป จำนวนทั้งสิ้น 23 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 14.94 ทั้งนี้เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในตัวแปรที่จำเป็นต่อไป

โดยจากตารางจะพบว่า กลุ่มประชากรทั้ง 3 กลุ่ม กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดก็คือ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 35 – 54 ปี โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 87 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 56.49 ซึ่งประชากรในกลุ่มนี้จะเป็นประชากรในวัยทำงาน ซึ่งจะทำให้ตอบคำถามได้ครบทุกประเด็นกว่าประชากรในกลุ่มอื่นที่เป็นประชากรสูงอายุ หรือประชากรในวัยเด็ก

4.3 สถานะสภาพครอบครัว

ตารางที่ 4 โครงสร้างประชากรแยกตามสถานะภาพการสมรส

สถานะภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	14	9.1
สมรส	125	81.2
หย่าร้าง	7	4.5
หม้าย	8	5.2
รวม	154	100.00

จากตารางพบว่า โครงสร้างประชากรเมื่อแบ่งตามสถานะภาพการสมรสนั้นประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 81.2 เป็นประชากรที่สมรสแล้วหรือเป็นจำนวนทั้งสิ้น 125 คน ส่วนประชากรลำดับถัดมาคือประชากรที่เป็นโสดร้อยละ 9.1 หรือจำนวน 14 คน ลำดับถัดมา คือ ประชากรที่เป็นหม้ายเนื่องจากคู่สมรสเสียชีวิตร้อยละ 8.2 คิดเป็นจำนวน 8 คน โดยมีประชากรที่มีการหย่าร้างเพียงร้อยละ 4.5 หรือจำนวนเพียง 7 คนเท่านั้น เห็นได้ว่าสังคมของประชากรหมู่บ้านสหกรณ์สันกำแพงเมื่อพิจารณาจากสถานะภาพการสมรสให้ตัวเลขของประชากรที่สมรสเป็น

จำนวนถึงร้อยละ 81.2 มีผู้ที่หย่าร้างเพียงร้อยละ 4.5 เท่านั้น ดังนั้น จึงอาจให้ความเห็นได้ว่า ประชากรหมู่บ้านสหกรณ์สันกำแพงให้ความสำคัญกับชีวิตสมรสค่อนข้างมาก

4.4 ระดับการศึกษา

ตารางที่ 5 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	108	70.1
มัธยมศึกษา	34	22.1
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	7	4.5
ปริญญาตรี	3	1.9
สูงกว่าปริญญาตรี	0	0
อื่น ๆ	2	1.3
รวม	154	100

จากข้อมูลที่ได้รับพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 70.1 มีระดับการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษา หรือการศึกษาภาคบังคับ ส่วนที่เหลือจำนวนร้อยละ 22.1 หรือ 34 คน มีระดับการศึกษาไม่เกินชั้นมัธยมศึกษา ส่วนที่เหลืออีกจำนวน 12 คน มีการศึกษาต่างกันไป เช่น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปริญญาตรี และอื่น ๆ

ดังนั้นเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่มีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษา ส่วนกลุ่มที่สองเป็นกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับประถมศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง (2)

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	108	70.1
สูงกว่าประถมศึกษา	46	29.9
รวม	154	100

เมื่อทำการแยกกลุ่มตัวอย่างแล้ว ปรากฏว่าตัวเลขที่ได้รับก็คือ กลุ่มตัวอย่างในระดับประถมศึกษา มีจำนวนคงเดิมคือ ร้อยละ 70.1 และกลุ่มตัวอย่างกลุ่มใหม่คือกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษา จำนวน 46 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 29.9 โดยผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

4.5 อาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 7 อาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกร	56	38.6
รับจ้าง	79	54.5
อาชีพอื่น	10	6.9
รวม	145	100

จากข้อมูลที่ได้รับพบว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพรับจ้างเป็นจำนวนถึง 79 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 54.5 ส่วนอาชีพเกษตรกรมีจำนวนทั้งสิ้น 56 คน หรือร้อยละ 38.6 ส่วนที่เหลือจำนวน 10 คน หรือร้อยละ 6.9 ประกอบอาชีพอื่น เช่น ข้าราชการ , ค้าขายและอื่น ๆ

4.6 รายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 8 แสดงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 2,000 บาท	70	49.3
2,001 – 4,000 บาท	50	35.2
4,001 – 6,000 บาท	14	9.9
6,001 – 8,000 บาท	4	2.8
8,001 – 10,000 บาท	2	1.4
เกินกว่า 10,000 บาท	2	1.4
รวม	142	100

จากตารางพบว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือน้อยกว่า 2,000 บาทต่อเดือน โดยมีจำนวนถึง 70 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 49.3 รองลงไปได้ผู้มีรายได้ระหว่าง 2,001 – 4,000 บาทต่อเดือน จำนวน 50 คน หรือร้อยละ 35.2 ส่วนผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 4,001 – 6,000 บาท มีจำนวน 14 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 9.9 รองลงมาคือผู้มีรายได้ระหว่าง 6,001 – 8,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 นอกจากนี้ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 8,001 – 10,000 บาท และเกินกว่า 10,000 บาท มีจำนวนที่เท่ากันคือ 2 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 1.4 เนื่องจากการจัดกลุ่มรายได้ของกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายมากเกินไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการจัดกลุ่มรายได้ของกลุ่มตัวอย่างใหม่ เพื่อให้จำนวนความหลากหลายน้อยลง โดยเมื่อทำการจัดกลุ่มตัวอย่างใหม่แล้ว ได้ผลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง (2)

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 2,000 บาท	70	49.3
2,001 – 4,000	50	35.2
มากกว่า 4,000 บาท	22	15.5
รวม	142	100

จากผลที่ได้รับจากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่าประชากรตัวอย่างจำนวนถึงร้อยละ 84.5 เป็นผู้มีรายได้ต่อเดือนไม่เกิน 4,000 บาท ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าประชากรในหมู่บ้านสหกรณ์สินค้าแพงส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้น้อย ซึ่งทำให้ฐานะของประชากรในหมู่บ้านสหกรณ์โดยส่วนใหญ่ค่อนข้างยากจน ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องต้องหาทางเพิ่มรายได้ให้กับประชากรของหมู่บ้านสหกรณ์สินค้าแพงต่อไป

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงโครงสร้างกับคุณภาพชีวิต

4.7.1 เพศกับคุณภาพชีวิต

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

เพศ	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ชาย	16 (15.4)	15 (14.4)	73 (70.2)	104
หญิง	6 (12.2)	9 (18.4)	34 (69.4)	49

Chi-square = 0.562

D.F = 2

Cramer's V = 0.61

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม พบว่าเพศชาย มีความพึงพอใจในชีวิตสูงร้อยละ 70.2 ในขณะที่เดียวกันเพศหญิงพึงพอใจในชีวิตสูงร้อยละ 69.4 ซึ่งเป็นค่าที่ไม่ต่างกันมากนัก อาจกล่าวได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจในชีวิตสูงเป็นสัดส่วนใกล้เคียงกัน และเมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 0.56 D.F เท่ากับ 2 จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าเพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จาก Cramer's V เท่ากับ 0.6 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันเพียงเล็กน้อย

4.7.2 เพศและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

ตารางที่ 11 เพศและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

เพศ	มิติ				รวม
	งานอาชีพ	ครอบครัว/ ชีวิตสมรส	สุขภาพ	ที่อยู่อาศัย	
ชาย	31 (32.3)	32 (33.3)	19 (19.8)	14 (14.6)	97
หญิง	6 (13.6)	18 (40.9)	18 (40.9)	2 (4.5)	44

จากตารางแสดงค่าร้อยละของการให้ความสำคัญอันดับแรกแก่มิติที่เกี่ยวข้อง จำแนกตามเพศพบว่า ในเรื่องของงานอาชีพ เพศชายให้ความสำคัญแก่งานอาชีพมากกว่าเพศหญิง แต่เมื่อพิจารณาในมิติครอบครัวพบว่า เพศหญิงให้ความสำคัญแก่ครอบครัวมากกว่าเพศชาย ส่วนในเรื่องของสุขภาพพบว่า เพศหญิงให้ความสำคัญแก่สุขภาพมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เดียวกันเพศชายและหญิงเห็นว่าที่อยู่อาศัยและสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญที่สุดต่อชีวิตในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาถึงการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต โดยพิจารณาระหว่างเพศชายกับเพศหญิงนั้นพบว่า สิ่งที่ยังเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญมากที่สุดก็คือ ชีวิต

ครอบครัว ทั้งนี้เนื่องจากในสังคมชนบทสมาชิกในครอบครัวจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และสถาบันครอบครัวเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในสังคมชนบท

4.7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในงานอาชีพ

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในงานอาชีพ

เพศ	ความพึงพอใจในงานอาชีพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ชาย	18 (18.0)	13 (13.0)	69 (69.0)	100
หญิง	7 (16.7)	5 (11.9)	30 (71.4)	42

Chi-square = 0.83

D.F = 2

Cramer's V = 0.024

เมื่อพิจารณาจากตารางพบว่า เพศชายมีความพึงพอใจในงานอาชีพสูงร้อยละ 69.0 ในขณะที่เพศหญิงมีความพึงพอใจสูงร้อยละ 71.4 นอกจากนั้นเพศชายมีความพึงพอใจต่ำร้อยละ 18 ส่วนเพศหญิงร้อยละ 16.7 จะเห็นได้ว่าเพศชายและหญิงมีส่วนของความพึงพอใจในงานอาชีพใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในสังคมชนบทการแข่งขันหรือการดิ้นรนเพื่อประกอบอาชีพที่หารายได้มาก ๆ นั้นไม่ค่อยมีประชาชนมีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย ดังนั้น การที่ได้มีอาชีพทำมีรายได้พอที่จะเลี้ยงครอบครัวได้โดยไม่ต้องร่อนเร่เพียงเท่านั้นก็ทำให้ประชาชนในชนบทมีความพึงพอใจแล้ว

เมื่อทดสอบค่า Chi-square ได้จากการคำนวณเท่ากับ 0.83 ค่า D.F เท่ากับ 2 จึงไม่สามารถสรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอาชีพ เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V เท่ากับ 0.02 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

4.7.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส

ตารางที่ 13 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส

เพศ	ความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ชาย	3 (3.3)	4 (4.4)	83 (92.2)	90
หญิง	0	7 (20.6)	27 (79.4)	34

Chi-square = 8.840

D.F = 2

Cramer's V = 0.267

เมื่อศึกษาความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส จากกลุ่มตัวอย่างที่สมรสแล้วพบว่า เพศชายมีความพึงพอใจสูงร้อยละ 92.2 ขณะที่เพศหญิงมีความพึงพอใจในครอบครัวสูงคิดเป็นร้อยละ 79.4 ในทางตรงกันข้ามพบว่า เพศชายมีความพึงพอใจในครอบครัวต่ำร้อยละ 3.3 และไม่พบความพอใจในชีวิตสมรสต่ำในส่วนของเพศหญิง

เมื่อพิจารณาค่าร้อยละ อาจสรุปได้ว่า เพศชายมีแนวโน้มพึงพอใจในครอบครัวสูงมากกว่าเพศหญิง แต่เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่าประชากรส่วนใหญ่ คือร้อยละ 96.6 ของชายและร้อยละ 100 ของเพศหญิงมีความพอใจในครอบครัว ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในสังคมชนบทสถาบันครอบครัวถือเป็นสถาบันที่มีความสำคัญที่สุด สมาชิกในครอบครัวจะมีความสนิทสนมกับมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศหญิงและเพศชายมีความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรสสูง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากค่า Chi-square เท่ากับ 8.84 ที่ D.F เท่ากับ 2 ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่อาจสรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จาก Cramer's V เท่ากับ 0.26 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

4.7.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในสุขภาพ

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในสุขภาพ

เพศ	ความพึงพอใจในสุขภาพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ชาย	18 (17.3)	11 (10.6)	75 (72.1)	104
หญิง	7 (14.3)	9 (18.4)	33 (67.3)	49

Chi-square = 1.840

D.F = 2

Cramer's V = 0.110

จากการสำรวจความพึงพอใจในสุขภาพพบว่า เพศชายมีความพึงพอใจในสุขภาพสูงร้อยละ 72.1 เพศหญิงมีความพึงพอใจสูงร้อยละ 67.3 นอกจากนั้นพบว่า เพศชายมีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำร้อยละ 17.3 ส่วนเพศหญิงร้อยละ 14.3

จากตารางปรากฏว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจในสุขภาพสูงใกล้เคียงกัน นั้นอาจเป็นเพราะปัจจุบันประชาชนมีสุขภาพที่ดีขึ้น เนื่องจากสภาพแวดล้อมทั่วไปดี มีสถานีนอนามัยและโรงพยาบาลที่เพียงพอ ประกอบกับส่วนราชการต่าง ๆ ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องการดูแลสุขภาพอนามัยได้ดี เป็นต้น

และเมื่อทดสอบจากค่า Chi-square เท่ากับ 1.84 D.F เท่ากับ 2 ไม่สามารถสรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสุขภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองต่ำ ซึ่งพิจารณาจากค่า Cramer's V เท่ากับ 0.1

4.7.6 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 15 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

เพศ	ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ชาย	10 (9.6)	8 (7.7)	86 (82.7)	104
หญิง	7 (14.3)	4 (14.3)	38 (77.6)	49

Chi-square = 0.772

D.F = 2

Cramer's V = 0.071

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูงร้อยละ 82.7 เพศหญิงมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูงร้อยละ 77.6 ขณะเดียวกันเพศชายมีความพึงพอใจต่ำร้อยละ 9.6 เพศหญิงร้อยละ 14.3 หากพิจารณาเพียงค่าร้อยละ อาจสรุปได้ว่าเพศชายมีแนวโน้มพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูงกว่าเพศหญิง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในสังคมชนบท เพศชายจะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการจัดหาและสร้างที่อยู่อาศัย จึงทำให้เพศชายเกิดความภาคภูมิใจและรู้สึกพึงพอใจในสิ่งที่ตนได้สร้างขึ้น ในขณะที่เพศหญิงนั้นจะเป็นผู้ที่ดูแลความสะอาดเรียบร้อยภายในบ้าน ไม่ได้เป็นผู้ที่รับผิดชอบในการจัดหาและสร้างที่อยู่อาศัย ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย จึงมีน้อยกว่า แต่เมื่อทดสอบค่า Cramer's V ซึ่งเท่ากับ 0.071 D.F เท่ากับ 2 ไม่อาจสรุปได้ว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย พบว่ามีค่าอยู่ในระดับที่ต่ำมากเพียง 0.07 เท่านั้น

4.8 อายุกับคุณภาพชีวิต

4.8.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ตารางที่ 16 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

อายุ	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 35 ปี	8 (18.2)	7 (15.9)	29 (65.9)	44
35 - 54 ปี	9 (10.5)	15 (17.4)	62 (72.1)	86
55 ปีขึ้นไป	5 (21.7)	2 (8.7)	16 (69.6)	23

Chi-square = 3.272

D.F. = 4

Cramer's V = 0.103

จากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ซึ่งหมายถึง ความพอใจในงานอาชีพครอบครัว/ชีวิตสมรส สุขภาพและที่อยู่อาศัยซึ่งพบว่า กลุ่มคนอายุต่ำกว่า 35 ปี มีความพึงพอใจสูง ร้อยละ 65.9 กลุ่มคนอายุ 35 – 54 ปีมีความพึงพอใจในชีวิตสูง ร้อยละ 72.1 กลุ่มคนอายุ 55 ปีขึ้นไป มีความพึงพอใจสูง ร้อยละ 69.6 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป นับโดยส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีครอบครัวแล้ว และมีงานทำมีฐานะที่มั่นคงแล้ว ดังนั้น จึงรู้สึกว่ามีชีวิตสูงดีกว่าคนที่อายุต่ำกว่า 35 ปี หากพิจารณาโดยผิวเผินอาจเห็นว่าแนวโน้มกลุ่มคนที่มีอายุสูงมีความพึงพอใจในชีวิตสูง แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มที่มีความพึงพอใจในชีวิตต่ำ พบว่าเป็นกลุ่มที่มีอายุสูงกว่า 55 ปี มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

พิสูจน์โดย เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 3.27 D.F. เท่ากับ 4 ไม่พบนัยสำคัญ จึงสามารถสรุปได้ว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม จากขนาดสัมพันธ์เท่ากับ 0.1 แสดงว่า อายุกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

4.8.2 อายุและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

ตารางที่ 17 อายุและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

อายุ	มิติ				รวม
	งานอาชีพ	ชีวิตสมรส/ ครอบครัว	สุขภาพ	ที่อยู่อาศัย	
ต่ำกว่า 35 ปี	10 (27.0)	15 (40.5)	6 (16.2)	6 (16.2)	37
35 - 54 ปี	17 (21.3)	31 (38.8)	24 (30.0)	8 (10)	80
55 ปีขึ้นไป	10 (43.5)	4 (17.4)	7 (30.4)	2 (8.7)	23

กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับความพึงพอใจในชีวิตกับมิติต่าง ๆ โดยพิจารณาผู้ที่เลือกมิตินั้น ๆ เป็นอันดับแรก พบว่า กลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี และผู้ที่อายุระหว่าง 35 - 54 ปี มีผู้ให้ความสำคัญกับมิติด้านครอบครัวและชีวิตสมรส มากกว่าด้านอื่น ๆ คือร้อยละ 40.5 และ 38.8 ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มผู้มีอายุ 55 ปีขึ้นไป มีผู้ให้ความสำคัญกับมิติด้านอาชีพถึง ร้อยละ 43.5 มากกว่าด้านอื่น ๆ

เมื่อพิจารณามิติด้านงานอาชีพ พบว่า กลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี และกลุ่มอายุระหว่าง 35 - 54 ปี ให้ความสำคัญแก่งานอาชีพในอัตราใกล้เคียงกัน แต่ยังมีน้อยกว่ากลุ่มอายุสูงกว่า 55 ปี อันเป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับอาชีพมากที่สุด

มิติด้านครอบครัวและชีวิตสมรส พบว่า กลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี ให้ความสำคัญกับมิตินี้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนมิติทางด้านสุขภาพพบว่า กลุ่มอายุ 55 ปีขึ้นไป ให้ความสำคัญมากกว่ากลุ่มอื่น และมิติด้านที่อยู่อาศัย กลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี ให้ความสำคัญมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ พิจารณาโดยรวมอาจอธิบายได้ว่า แต่ละช่วงอายุของบุคคลเกี่ยวข้องกับกรอบกิจกรรมด้านต่าง ๆ ของชีวิตที่แตกต่างกัน เช่น กลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี เป็นวัยที่กำลังหาคู่ครองเพื่อจะได้มีครอบครัวที่สมบูรณ์ ดังนั้น มิติเกี่ยวกับชีวิตสมรส หรือครอบครัว จึงมีความสำคัญกับกลุ่มนี้ที่สุด หรือกลุ่มอายุ 55 ปีขึ้นไป ได้ให้ความสำคัญอาชีพมากที่สุด อาจเป็นเพราะได้ผ่าน

ประสบการณ์ด้านต่าง ๆ มากมาแล้ว จึงตระหนักว่าการที่จะทำให้ครอบครัวอยู่ดีกินดีมีฐานะที่มั่นคงได้ สิ่งที่สำคัญก็คือการมีอาชีพที่มั่นคง จะเห็นได้ว่า การให้ความสำคัญกับความพึงพอใจในชีวิตด้านต่าง ๆ ได้สะท้อนให้เห็นความเกี่ยวข้องกัน โดยในที่นี้จะได้อธิบายแยกแยะช่วงอายุกับความพึงพอใจในชีวิตตามมิติด้านต่าง ๆ อย่างละเอียดต่อไป

4.8.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในงานอาชีพ

ตารางที่ 18 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในงานอาชีพ

อายุ	ความพึงพอใจในงานอาชีพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 35 ปี	9 (22.5)	5 (12.5)	26 (65.0)	40
35 - 54 ปี	13 (15.7)	10 (12.0)	60 (72.3)	83
55 ปีขึ้นไป	3 (15.8)	3 (15.8)	13 (68.4)	19

Chi-square = 1.141 D.F. = 4 Sig. 0.88 Cramer's V = 0.063

จากตารางพบว่า ทุกกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในงานอาชีพอยู่ในระดับสูง ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มอายุ 35-54 ปี มีความพึงพอใจในงานอาชีพสูง ร้อยละ 72.3 รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 55 ปีขึ้นไป มีความพึงพอใจในงานอาชีพสูงร้อยละ 68.4 และกลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี มีความพึงพอใจในงานอาชีพสูงร้อยละ 65.0 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสมาชิกสหกรณ์กลุ่มที่มีอายุ 35-54 ปี นั้น เดิมมีความยากจนและไม่มีที่ดินทำกิน และที่อยู่อาศัย แต่ต่อมาเมื่อมีโครงการตามพระราชดำริขึ้น ทำให้สมาชิกสหกรณ์มีที่ดินทำกิน และมีรายได้ดีขึ้น ประกอบกับส่วนราชการต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจและส่งเสริมช่วยเหลือดูแลในด้านการประกอบอาชีพมากกว่าชุมชนโดยทั่ว ๆ ไป เมื่อทดสอบค่า Chi-square = 1.141 D.F. = 4 ค่า Sig. เท่ากับ 0.88 สรุปได้ว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอาชีพ

4.8.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส (เฉพาะผู้ที่สมรสแล้ว)

ตารางที่ 19 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส (เฉพาะผู้ที่สมรสแล้ว)

อายุ	ความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 35 ปี	1 (3.1)	3 (9.4)	28 (87.5)	32
35 - 54 ปี	2 (2.7)	6 (8.2)	65 (89.0)	73
55 ปีขึ้นไป	0	1 (10.5)	17 (89.5)	19

Chi-square = 0.667 D.F. = 4 Cramer's V = 0.052

จากตารางข้างต้นพบว่า ในทั้ง 3 กลุ่มส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว/ชีวิตสมรส อยู่ในเกณฑ์สูง คือร้อยละ 87.5 , 89.0 และ 89.5 ตามลำดับ กลุ่มอายุในกลุ่มที่มีความพึงพอใจในมิติด้านนี้สูงพบว่า

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 0.66 D.F. เท่ากับ 4 ไม่พบนัยสำคัญจึงอาจสรุปได้ว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตครอบครัวหรือชีวิตสมรส พิจารณานขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V เท่ากับ 0.052 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก จากการให้ลำดับความสำคัญในตารางที่ 17 กลุ่มอายุต่ำกว่า 35 ปี ให้ความสำคัญกับมิติด้านนี้มากกว่ากลุ่มอายุอื่น แต่เมื่อวิเคราะห์ความพึงพอใจในมิติครอบครัว กลับพบว่า กลุ่มผู้ที่มีสถานภาพสมรสแล้วในทุก ๆ กลุ่มอายุ ส่วนใหญ่พึงพอใจในชีวิตสมรส/ครอบครัว ในระดับสูง

ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ในสังคมชนบทมีสถาบันครอบครัวที่แข็งแกร่ง และวัฒนธรรมประเพณีในชนบทก็สอนให้ประชาชนในชนบทรักและให้ความสำคัญกับครอบครัวและชีวิตสมรส มาก ดังนั้น จึงทำให้ประชากรทุก ๆ กลุ่มอายุโดยส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรส/ครอบครัว ในระดับสูง

4.8.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในสุขภาพ

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในสุขภาพ

อายุ	ความพึงพอใจในสุขภาพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 35 ปี	7 (15.9)	6 (13.6)	31 (70.5)	44
35 - 54 ปี	14 (16.3)	10 (11.6)	62 (72.1)	86
55 ปีขึ้นไป	4 (17.4)	4 (17.4)	15 (65.2)	23

Chi-square = 0.619

D.F. = 4

Cramer's V = 0.45

จากตารางพบว่า ทุกกลุ่มอายุมีความพอใจในสุขภาพสูง คือร้อยละ 70.5 , 72.1 และ 65.2 ตามลำดับ การทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 0.619 D.F. เท่ากับ 4 ไม่พบนัยสำคัญ จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าอายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสุขภาพ และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V ซึ่งเท่ากับ 0.45 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันต่ำ

จากการให้ความสำคัญกับความพึงพอใจในมิติต่าง ๆ ในตารางที่ 17 กลุ่มที่ให้ความสำคัญกับมิติด้านสุขภาพมากกว่ากลุ่มอื่น คือ ผู้ที่มีอายุมากกว่า 55 ปีขึ้นไป แต่เมื่อพิจารณาจากผลของข้อมูลนี้กลับพบว่า ทุกกลุ่มอายุมีความพอใจในสุขภาพสูงใกล้เคียงกัน

ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ปัจจุบันความเจริญทางด้านสาธารณสุขในชนบทมีมากขึ้นกว่าในอดีต เช่น สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ดีขึ้น มีสถานเอนามัยและโรงพยาบาลที่พอเพียงและให้ใกล้กับที่อยู่อาศัย ประกอบกับการช่วยเหลือและการให้คำแนะนำที่ดีเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยจากส่วนราชการต่าง ๆ เป็นต้น

4.8.6 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 21 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

อายุ	ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 35 ปี	9 (20.5)	4 (9.1)	31 (70.5)	44
35 - 54 ปี	7 (8.1)	5 (5.8)	74 (86.0)	86
55 ปีขึ้นไป	1 (4.3)	3 (13.3)	19 (82.6)	23

Chi-square = 7.301

D.F. = 4

Cramer's V = 0.154

จากตารางพบว่า กลุ่มที่มีความพึงพอใจต่อที่อยู่อาศัยในระดับต่ำเป็นผู้มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มากที่สุดร้อยละ 20.5 ขณะเดียวกับที่กลุ่มที่มีความพึงพอใจต่อที่อยู่อาศัยในระดับสูง เป็นผู้มีอายุระหว่าง 35 - 54 ปีมากที่สุด ร้อยละ 86.0 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเดิมสมาชิกสหกรณ์ไม่มีที่ดินทำกิน และไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง แต่เมื่อมีโครงการหมู่บ้านสหกรณ์ฯ เกิดขึ้น จึงทำให้ประชาชนในหมู่บ้านสหกรณ์มีที่ดินทำกิน และที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง แม้ว่าจะไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินจะจำหน่ายจ่ายโอนไม่ได้ก็ตามแต่ก็ถือว่ามีสิทธิที่จะอยู่อาศัยในที่ดินนั้นได้

เมื่อนำมาเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่า Chi-square ที่ 7.3 D.F. เท่ากับ 4 จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าอายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์ Cramer's V ซึ่งเท่ากับ 0.154 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีขนาดความสัมพันธ์ต่ำ เมื่อเชื่อมโยงกับการให้ลำดับความสำคัญแก่มิติด้านที่อยู่อาศัยในตารางที่ 17 ซึ่งกลุ่มอายุ 35 - 54 ปี มีจำนวนผู้ให้ความสำคัญสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในขณะที่กลุ่มอายุสูงกว่า 55 ปี เป็นกลุ่มที่มีจำนวนผู้ให้ความสำคัญกับมิตินี้ต่ำกว่ากลุ่มอื่น กลับเป็นกลุ่มที่มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยในเกณฑ์ต่ำเป็นจำนวนน้อยที่สุด

4.9 สถานภาพสมรสกับคุณภาพชีวิต

4.9.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ตารางที่ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

สถานภาพสมรส	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
โสด	6 (20.7)	9 (31.0)	14 (48.3)	29
สมรสแล้ว	16 (12.9)	15 (12.1)	93 (75.0)	124

Chi-square = 8.765 D.F. = 2 Sig. 0.04 Cramer's V = 0.239

เมื่อพิจารณาสถานภาพสมรสและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม พบว่า ผู้ที่สมรสแล้วมีความพึงพอใจในชีวิตสูง ร้อยละ 75 ส่วนคนโสดมีความพึงพอใจสูง ร้อยละ 48.3 ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า ผู้ที่สมรสแล้วมีแนวโน้มที่จะพึงพอใจในชีวิตโดยรวมสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะประชากรที่สมรสแล้ว เป็นผู้ที่มีการคบครองที่สมบูรณ์มีความสัมพันธ์ที่อบอุ่นในครอบครัว จึงทำให้ประชากรที่สมรสแล้วมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมมากกว่าผู้ที่ยังเป็นโสดอยู่

และเมื่อทดสอบค่า Chi-square ที่คำนวณได้ เท่ากับ 8.76 D.F. เท่ากับ 2 จึงสามารถสรุปได้ว่าสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม โดยมีผู้สมรสแล้วมีแนวโน้มพึงพอใจในชีวิตสูง และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองจากค่า Cramer's V ซึ่งเท่ากับ 0.23 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.9.2 สถานภาพสมรสและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

ตารางที่ 23 สถานภาพสมรสและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

สถานภาพสมรส	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม				รวม
	งานอาชีพ	ชีวิตสมรส/ ครอบครัว	สุขภาพ	ที่อยู่อาศัย	
โสด	7 (26.9)	6 (23.1)	11 (42.3)	2 (7.7)	26
สมรสแล้ว	30 (26.3)	44 (38.6)	26 (22.8)	14 (12.3)	114

จากตารางแสดงค่าร้อยละของการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต จำแนกตามสถานภาพสมรสพบว่า ในมิติสุขภาพ คนโสดให้ความสำคัญแก่สุขภาพเป็นอันดับแรก คิดเป็นร้อยละ 42.3 ในขณะที่ผู้สมรสแล้วมีร้อยละ 22.8 อาจสรุปได้ว่าคนโสดเห็นว่าสุขภาพเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด

เมื่อพิจารณามิติครอบครัวพบว่า คนโสดเห็นว่าครอบครัวเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ร้อยละ 23.1 ในขณะเดียวกัน ผู้ที่สมรสแล้วให้ความสำคัญแก่ครอบครัวมากกว่าคนโสด

ส่วนมิติอาชีพพบว่า คนโสดร้อยละ 26.9 ให้ความสำคัญแก่อาชีพ และร้อยละ 26.3 ของผู้ที่สมรสแล้ว

ในด้านที่อยู่อาศัยพบว่า คนโสดให้ความสำคัญแก่ที่อยู่อาศัยร้อยละ 7.7 ส่วนผู้ที่สมรสแล้วเห็นว่าที่อยู่อาศัยมีความสำคัญร้อยละ 12.3 อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่สมรสแล้วให้ความสำคัญแก่ที่อยู่อาศัยมากกว่าคนโสด

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในกลุ่มโสดพบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าสุขภาพเป็นเรื่องสำคัญที่สุด หากพิจารณาในกลุ่มผู้สมรสแล้วพบว่า ให้ความสำคัญแก่ครอบครัวมากที่สุด

ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มคนที่เป็นโสดนั้นมีความเห็นว่า สุขภาพที่ดีย่อมจะทำให้ทุก ๆ เรื่องดีตามไปด้วยทั้งเรื่องงานและการมีครอบครัว ส่วนกลุ่มผู้ที่สมรสแล้วยอมให้ความสำคัญกับ

ครอบครัวมากที่สุด เพราะครอบครัวเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ และเป็นสถาบันที่มีความสำคัญยิ่งในสังคมชนบท

4.9.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสและความพึงพอใจในงานอาชีพ

ตารางที่ 24 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสและความพึงพอใจในงานอาชีพ

สถานภาพสมรส	ความพึงพอใจในงานอาชีพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
โสด	6 (26.1)	6 (26.1)	11 (47.8)	23
สมรสแล้ว	19 (16.0)	12 (10.1)	88 (73.9)	119

Chi-square = 6.902

D.F. = 2

Cramer's V = 0.22

เมื่อพิจารณาถึงระดับความพึงพอใจในงานอาชีพ จำแนกตามสถานภาพสมรสพบว่า คนโสดมีความพึงพอใจในงานอาชีพสูง ร้อยละ 47.8 ในขณะที่ผู้สมรสแล้วพึงพอใจสูงร้อยละ 73.9 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ที่สมรสแล้ว โดยส่วนใหญ่จะมีหน้าที่การงานและมีการประกอบอาชีพที่แน่นอน และมั่นคงแล้ว จึงมีความพึงพอใจในงานอาชีพสูงมากกว่าผู้ที่เป็นโสด ซึ่งยังต้องการที่จะแสวงหาอาชีพใหม่ ๆ ที่มั่นคงและสามารถเลี้ยงตนเองได้ คนโสดมีความพึงพอใจในงานอาชีพต่ำ ร้อยละ 26.1 ผู้ที่สมรสแล้วความพึงพอใจต่ำร้อยละ 16.0 ปรากฏว่าสัดส่วนของคนโสดและผู้สมรสแล้วมีความพึงพอใจในงานอาชีพระดับต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน

และเมื่อพิจารณาค่า Chi-square เท่ากับ 6.90 D.F. เท่ากับ 2 ไม่พบระดับนัยสำคัญ จึงไม่อาจสรุปได้ว่าสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอาชีพและเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V เท่ากับ 0.2 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.9.4 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความพึงพอใจในสุขภาพ

ตารางที่ 25 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความพึงพอใจในสุขภาพ

สถานภาพสมรส	ความพึงพอใจในสุขภาพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
โสด	7 (24.1)	4 (13.8)	18 (62.1)	29
สมรสแล้ว	18 (14.5)	16 (12.9)	90 (72.6)	124

Chi-square = 1.714

D.F. = 2

Cramer's V = 0.106

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสและความพึงพอใจในสุขภาพพบว่า คนโสดมีความพึงพอใจในสุขภาพของตนเองสูง ร้อยละ 62.1 ส่วนผู้ที่สมรสแล้วมีความพึงพอใจในสุขภาพสูง ร้อยละ 72.6 สำหรับคนโสดที่พึงพอใจในสุขภาพต่ำ ร้อยละ 24.1 ส่วนผู้ที่สมรสแล้วมีความพึงพอใจต่ำ ร้อยละ 14.5 เห็นได้ว่าคนโสดและผู้ที่สมรสแล้วมีสัดส่วนความพึงพอใจใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะปัจจุบันมีความเจริญทางด้านสาธารณสุขในชนบท ประชาชนมีสุขภาพอนามัยดีขึ้น มีสภาพแวดล้อมดีขึ้น มีสถานอนามัย และโรงพยาบาลที่พอเพียงตลอดจน การดูแลและให้คำแนะนำในเรื่องสุขภาพอนามัยจากหน่วยราชการต่าง ๆ ดีขึ้น

หากทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 1.7 D.F. เท่ากับ 2 ไม่พบนัยสำคัญ จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสุขภาพ เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V เท่า 0.1 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.9.5 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 26 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

สถานภาพสมรส	ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
โสด	5 (17.2)	4 (13.8)	20 (69.0)	29
สมรสแล้ว	12 (9.7)	8 (6.5)	104 (83.9)	124

Chi-square = 3.470

D.F. = 2

Cramer's V = 0.151

จากการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นโสดมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยของตนสูง ร้อยละ 69 ผู้ที่สมรสแล้วมีความพึงพอใจสูงร้อยละ 83.9 ส่วนคนโสดมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยของตนเองระดับต่ำ พบว่ามีร้อยละ 17.2 ผู้ที่สมรสแล้วพึงพอใจในที่อยู่อาศัยต่ำ ร้อยละ 9.7 จากตารางจะเห็นว่าทั้งกลุ่มตัวอย่างที่สมรสแล้วมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยของตนสูง มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นโสดทั้งนี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างที่สมรสแล้ว ไม่มีที่ดินทำกินและไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง แต่เมื่อมีโครงการหมู่บ้านสหกรณ์ฯ ตามแนวพระราชดำริ ทำให้ประชาชนมีที่อยู่อาศัย และมีที่ดินทำกินเป็นของตนเองแม้ว่าจะไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่ามีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยมากกว่าในอดีตที่ผ่านมา

หากพิจารณาอย่างผิวเผิน อาจสรุปว่า ผู้ที่สมรสแล้วมีแนวโน้มพึงพอใจในที่อยู่อาศัย แต่ เมื่อพิจารณาค่า Chi-square เท่ากับ 3.47 D.F. เท่ากับ 2 จึงไม่สามารถสรุปได้ว่า สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์ จากค่า Cramer's V เท่ากับ 0.15 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

4.10 รายได้กับคุณภาพชีวิต

4.10.1 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ตารางที่ 27 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

รายได้ต่อเดือน	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 2000	11 (15.7)	12 (17.1)	47 (67.1)	70
2001 – 4000	7 (14.0)	8 (16.0)	35 (70.0)	50
มากกว่า 4000	2 (9.1)	2 (9.1)	18 (81.8)	22

Chi-square = 12.209 D.F. = 3 Sig. 0.007 Cramer's V = 0.295

จากตารางที่ 27 จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมพบว่า ประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมสูงร้อยละ 67.1 ประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมสูงร้อยละ 81.8 กลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมต่ำ ร้อยละ 15.7 และประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมต่ำ ร้อยละ 9.1 จากข้อมูลที่ได้พบว่ากลุ่มผู้มีรายได้สูงมีแนวโน้มที่จะพึงพอใจในชีวิตสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ที่มีรายได้สูงย่อมมีหน้าที่การงานที่มั่นคง ซึ่งทำให้สามารถที่จะเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวให้ได้รับความสะดวกสบายและความอยู่ดีกินดีมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ ดังนั้น ความพึงพอใจในงานอาชีพจึงมีมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 12.2 D.F. เท่ากับ 3 ค่า Sig. เท่ากับ 0.007 จึงสรุปได้ว่ารายได้มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.29 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

4.10.2 รายได้กับการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

ตารางที่ 28 รายได้กับการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต

รายได้ต่อเดือน	มิติ				รวม
	งานอาชีพ	ครอบครัว/ ชีวิตสมรส	สุขภาพ	ที่อยู่อาศัย	
ต่ำกว่า 2000	19 (29.2)	16 (24.6)	21 (32.2)	9 (13.8)	65
2001 – 4000	12 (26.7)	21 (46.7)	8 (17.8)	4 (8.9)	45
มากกว่า 4000	3 (15.8)	9 (47.4)	4 (21.9)	3 (15.8)	19

จากตารางแสดงค่าร้อยละของการให้ความสำคัญอันดับแรกแก่มิติที่เกี่ยวข้องในชีวิต จำแนกตามระดับรายได้ เมื่อพิจารณามิตินานอาชีพพบว่า ประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาท ต่อเดือนให้ความสำคัญแก่งานอาชีพ ร้อยละ 29.2 เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่า เป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญแก่งานอาชีพมากที่สุดในกลุ่มประชากรทั้งหมด

ในมิติครอบครัวหรือชีวิตสมรสพบว่า ประชากรที่มีรายได้ระหว่าง 2001 - 4000 บาทต่อเดือนและรายได้สูงให้ความสำคัญแก่มิตินี้ร้อยละ 46.7 และร้อยละ 47.4 ซึ่งมากกว่าประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน

ในด้านสุขภาพ เช่นเดียวกับด้านครอบครัวพบว่า ร้อยละ 32.3 ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน ให้ความสำคัญกับสุขภาพมากกว่าด้านอื่น

ส่วนมิติที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มที่ให้ความสำคัญแก่มิตินี้มากที่สุดคือ ประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 15.8 แต่ก็อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน ที่ให้ความสำคัญกับมิติที่อยู่อาศัย ในอัตราส่วนร้อยละ 13.8

4.10.3 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในงานอาชีพ

ตารางที่ 29 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในงานอาชีพ

รายได้ต่อเดือน	ความพึงพอใจในงานอาชีพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 2000	12 (17.1)	9 (12.9)	49 (70.0)	70
2001 - 4000	10 (20.0)	7 (14.0)	33 (66.0)	50
มากกว่า 4000	3 (13.6)	2 (9.1)	17 (77.3)	22

Chi-square = 0.942 D.F. = 4 Sig. 0.918 Cramer's V = 0.058

จากตารางที่ 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในงานอาชีพพบว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในงานอาชีพสูง ร้อยละ 70.0 กลุ่มประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในงานอาชีพสูง ร้อยละ 77.3 ในขณะที่กลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในงานอาชีพต่ำ ร้อยละ 17.1 และกลุ่มประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในงานอาชีพต่ำ ร้อยละ 13.6 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ที่มีรายได้สูงย่อมที่จะมีอาชีพที่มั่นคงและสามารถสร้างรายได้ที่พอเพียงในการเลี้ยงดูครอบครัวและจับจ่ายซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้น้อย ซึ่งมีอาชีพที่ไม่มั่นคง เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 0.924 D.F. เท่ากับ 4 ค่า Sig. เท่ากับ 0.9 จึงสรุปได้ว่ารายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอาชีพ เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.10.4 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส

ตารางที่ 30 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส

รายได้ต่อเดือน	ความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 2000	1 (1.7)	6 (10.2)	52 (88.1)	59
2001 - 4000	2 (5.0)	3 (7.5)	35 (87.5)	40
มากกว่า 4000	0	1 (5.0)	19 (95.0)	20

Chi-square = 2.268 D.F. = 4 Sig. 0.687 Cramer's V = 0.098

ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส พบว่า กลุ่มประชากรผู้มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน มีความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว/ชีวิตสมรสสูง ร้อยละ 88.1 กลุ่มประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในชีวิตสมรสสูง ร้อยละ 95.0 ในขณะที่ประชากรผู้มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสต่ำ ร้อยละ 1.7 ประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรสต่ำเป็น 0 จะเห็นว่าประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีแนวโน้มพึงพอใจในครอบครัวสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ที่มีรายได้มากย่อมสามารถนำเงินมาจุนเจือครอบครัว มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ผู้ที่มีรายได้น้อย ปัญหาในด้านการเงินก็น้อยกว่า ผู้ที่มีรายได้น้อยทำให้เกิดความพึงพอใจในครอบครัว หรือชีวิตสมรสมากกว่าผู้ที่มีรายได้น้อย

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 2.268 D.F เท่ากับ 4 Sig. เท่ากับ 0.68 จึงสรุปได้ว่ารายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในครอบครัว เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.09 แสดงว่าค่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก

4.10.5 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในสุขภาพ

ตารางที่ 31 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในสุขภาพ

รายได้ต่อเดือน	ความพึงพอใจในสุขภาพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 2000	14 (20.0)	10 (14.3)	46 (65.7)	70
2001 – 4000	8 (16.0)	4(8.0)	38 (76.0)	50
มากกว่า 4000	2 (9.1)	4(18.2)	16 (72.7)	22

Chi-square = 3.205

D.F. = 4

Cramer's V = 0.106

จากตารางที่ 31 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในสุขภาพพบว่า กลุ่มประชากรผู้มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในสุขภาพสูง คิดเป็นร้อยละ 65.7 ส่วนกลุ่มประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในสุขภาพสูง ร้อยละ 72.7 ในขณะที่ประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำ ร้อยละ 20.0 และกลุ่มประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำ ร้อยละ 9.1 หากพิจารณาอย่างผิวเผินจะเห็นว่ากลุ่มผู้มีรายได้สูงมีแนวโน้มที่จะพึงพอใจในสุขภาพสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ที่มีรายได้สูงจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ ดังนั้นสุขภาพอนามัยก็ย่อมจะดีกว่า และเมื่อมีการเจ็บป่วยก็สามารถที่จะไปรักษาที่โรงพยาบาลได้ ในขณะที่ผู้ที่มีรายได้น้อยคุณภาพชีวิตก็จะมีน้อยกว่า เมื่อเจ็บป่วยก็อาจจะชื้อยามารับประทานเอง ไม่มีเงินไปหาหมอ เป็นต้น ดังนั้น ผู้ที่มีรายได้สูงจึงมีความพึงพอใจในสุขภาพมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ

แต่เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 3.205 D.F. เท่ากับ 4 ไม่พบนัยสำคัญจึงไม่สามารถสรุปได้ว่ารายได้มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสุขภาพ เมื่อพิจารณาค่า Cramer's V เท่ากับ 0.1 แสดงว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสองมีอยู่ในระดับต่ำ

4.10.6 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

รายได้ต่อเดือน	ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ต่ำกว่า 2000	6 (8.6)	9 (12.9)	55 (78.6)	70
2001 - 4000	6 (12.0)	2 (4.0)	42 (84.0)	50
มากกว่า 4000	5 (22.7)	0	17 (77.3)	22

Chi-square = 7.909

D.F. = 4

Cramer's V = 0.45523

จากตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยพบว่า ประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูงร้อยละ 78.6 และ ประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือนมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูงร้อยละ 77.3 ในขณะที่ประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า 2000 บาทต่อเดือน มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยต่ำ ร้อยละ 8.6 ประชากรที่มีรายได้มากกว่า 4000 บาทต่อเดือน มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยต่ำ ร้อยละ 22.7 จะสังเกตว่า ประชากรที่มีรายได้มากกว่ามีแนวโน้มที่จะพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ประชากรที่มีรายได้สูงจะมีเงินพอที่จะสร้างที่อยู่อาศัยที่สวยงาม และสะดวกสบาย ได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า ดังนั้น ระดับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยจึงสูงกว่า

แต่เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 7.909 D.F. เท่ากับ 4 จึงอาจสรุปได้ว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

4.11 สถานภาพทางอาชีพกับคุณภาพชีวิต

4.11.1 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ตารางที่ 33 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

อาชีพ	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เกษตรกร	8 (14.3)	6 (10.7)	42 (75.0)	56
รับจ้าง	12 (15.2)	16 (20.3)	51 (64.6)	79
อาชีพอื่น	1 (11.1)	0	8 (80.9)	9

Chi-square = 4.507 D.F = 4 Sig. 0.342 Cramer's V = 0.125

จากตารางความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมพบว่า กลุ่มอาชีพอื่น ๆ มีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมสูง ร้อยละ 80.9 ส่วนกลุ่มอาชีพเกษตรกรมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ร้อยละ 75.0 ส่วนกลุ่มอาชีพที่มีความพอใจในชีวิตโดยรวมสูง ต่ำที่สุดคือกลุ่มอาชีพรับจ้าง จำนวนร้อยละ 64.6 กลุ่มที่มีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมต่ำ มากที่สุดคือกลุ่มอาชีพรับจ้าง เป็นจำนวนร้อยละ 15.2 และกลุ่มอาชีพเกษตรกรมีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมต่ำ ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 14.3

จากตารางข้างต้น อาจเป็นเพราะผู้ที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น รับราชการ ธุรกิจ บริษัทเอกชน เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมีรายได้ดีเป็นผลทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า มีอาชีพการงานที่มั่นคงกว่า ซึ่งจะส่งผลให้สถานะทางครอบครัวดีไปด้วยและมีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมกว่า แต่ประชากรที่มีอาชีพเกษตรกรและรับจ้างนั้นรายได้ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับฤดูกาลตลาดทางการเกษตร จึงทำให้มีฐานะที่ค่อนข้างยากจน ปัญหาหลาย ๆ อย่างก็ติดตามมา จึงทำให้มีความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมน้อยกว่า

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 4.50 D.F. เท่ากับ 4 นำไปเทียบค่า Chi-square Sig. เท่ากับ 0.34 จึงสรุปได้ว่าสถานภาพทางอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.125 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.11.2 อาชีพและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

ตารางที่ 34 อาชีพและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

อาชีพ	มิติ				รวม
	งานอาชีพ	ครอบครัว/ ชีวิตสมรส	สุขภาพ	ที่อยู่อาศัย	
เกษตรกร	15 (29.4)	13 (25.5)	14 (27.5)	9 (17.6)	51
รับจ้าง	16 (22.5)	30 (42.3)	18 (25.4)	7 (9.9)	71
อาชีพอื่น	3 (33.3)	4 (44.4)	2 (22.2)	0	9

เมื่อพิจารณาการให้ความสำคัญอันดับแรกแก่มิติ จำแนกตามอาชีพพบว่า ในมิติอาชีพ กลุ่มอาชีพอื่น ๆ ให้ความสำคัญแก่มิตินี้มากที่สุด คือร้อยละ 33.3 ส่วนกลุ่มอาชีพเกษตรกร ให้ความสำคัญแก่มิตินี้รองลงมาคือ ร้อยละ 29.4

ในเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวและชีวิตสมรสพบว่า กลุ่มอาชีพอื่น ๆ ให้ความสำคัญแก่มิติครอบครัวและชีวิตสมรสนี้มากที่สุดตามด้วยกลุ่มอาชีพรับจ้าง คือร้อยละ 44.4 และ 42.3 ตามลำดับ

เปรียบเทียบสถานภาพทางอาชีพในด้านสุขภาพพบว่า กลุ่มอาชีพเกษตรกรให้ความสำคัญแก่สุขภาพร้อยละ 27.5 ซึ่งมากกว่ากลุ่มอาชีพรับจ้าง และกลุ่มอาชีพอื่น ๆ ที่ให้ความสำคัญแก่มิติสุขภาพ ในอัตราส่วนร้อยละ 25.4 และ 22.2 ตามลำดับ

แต่เมื่อพิจารณาในด้านที่อยู่อาศัยพบว่า กลุ่มอาชีพเกษตรกรเป็นกลุ่มที่ให้ความสำคัญแก่ที่อยู่อาศัย ร้อยละ 17.6 มากกว่ากลุ่มอาชีพรับจ้างที่ให้ความสำคัญเพียง ร้อยละ 9.9 และกลุ่มอาชีพอื่น ๆ ที่ไม่ให้ความสำคัญกับที่อยู่อาศัยเลย

4.11.3 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในงานอาชีพ

ตารางที่ 35 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในงานอาชีพ

อาชีพ	ความพึงพอใจในงานอาชีพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เกษตรกร	12 (17.1)	9 (12.9)	49 (70.0)	70
รับจ้าง	10 (20.0)	7 (14.0)	33 (66.0)	50
อาชีพอื่น	3 (13.6)	2 (9.1)	17 (77.3)	22

Chi-square = 0.942 D.F = 4 Sig. 0.918 Cramer's V = 0.58

จากข้อมูลที่ได้รับพบว่า ในความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพอาชีพกับความพึงพอใจในงานอาชีพนั้น กลุ่มอาชีพอื่น มีความพึงพอใจในงานอาชีพสูงมากที่สุด คือร้อยละ 77.3ลำดับถัดมา ได้แก่ กลุ่มกลุ่มอาชีพเกษตรกร และรับจ้าง ร้อยละ 70.0 และ 66.0 ขณะที่ กลุ่มอาชีพรับจ้างมีความพึงพอใจในงานอาชีพต่ำ มากที่สุดคือ ร้อยละ 20.0 และกลุ่มกลุ่มอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 17.1 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าในทุกกลุ่มอาชีพมีอัตราส่วนความพึงพอใจในอาชีพของตนเองในระดับต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะ กลุ่มอาชีพอื่น เป็นกลุ่มที่มีรายได้จากการทำงานสูงและถือได้ว่าเป็นอาชีพที่มีความมั่นคงกว่ากลุ่มอาชีพ เกษตรกรและกลุ่มอาชีพรับจ้าง จึงทำให้มีความพอใจในงานอาชีพสูงกว่ากลุ่มอาชีพเกษตรกรและรับจ้างส่วนกลุ่มอาชีพเกษตรกรมีความพึงพอใจในงานอาชีพสูงมากกว่ากลุ่มอาชีพรับจ้างนั้นอาจเป็นเพราะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล ส่วนราชการต่าง ๆ และองค์กรเอกชนหลายโครงการ อันได้แก่ การส่งเสริมอาชีพต่าง ๆ เช่นเลี้ยงไก่ไข่ เลี้ยงวัวนม เพาะเห็ดฟาร์ม และขุดบ่อน้ำไว้ใช้ในฤดูแล้ง เป็นต้น

ตลอดจนการส่งเสริมจัดตั้งสหกรณ์การเกษตร หรือการจัดสรรเงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำ ผ่านธนาคารผ่านการซื้อพืชพรรณทางการเกษตรแล้วใช้คืนที่หลัง หลังการเก็บเกี่ยวแล้วหรือการให้โคกระบือไปเลี้ยง แล้วผ่อนชำระเป็นตัวเงิน เป็นรายปี เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้กลุ่มอาชีพเกษตรกรมีความพึงพอใจในงานอาชีพมากกว่ากลุ่มอาชีพรับจ้างซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐบาลเท่าที่ควร

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 0.942 D.F. เท่ากับ 4 และ Sig. เท่ากับ 0.918 จึงสรุปได้ว่าสถานภาพทางอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอาชีพ และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.58 แสดงว่าความสัมพันธ์ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างน้อย

4.11.4 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส

ตารางที่ 36 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส

อาชีพ	ความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เกษตรกร	0	4 (7.7)	48 (92.3)	52
รับจ้าง	3 (4.9)	6 (9.8)	52 (85.2)	61
อาชีพอื่น	0	0	7 (100)	7

Chi-square = 3.931 D.F = 4 Sig. 0.415 Cramer's V = 0.128

จากข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางอาชีพกับความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรสพบว่า กลุ่มอาชีพอื่นมีความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรสสูงที่สุดคือร้อยละ 100 ในขณะที่กลุ่มอาชีพเกษตรกรและรับจ้าง ตามมาเป็นอันดับสอง และสามคือร้อยละ 92.3 และ 85.2 ตามลำดับ ส่วนในกลุ่มของผู้ที่มีความพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรสต่ำ มีเพียงกลุ่มอาชีพรับจ้างเพียงอาชีพเดียวเท่านั้น โดยมีจำนวนร้อยละ 4.9 จะเห็นได้ว่าทุกกลุ่มสถานภาพ

ทางอาชีพมีความพึงพอใจในครอบครัวสูง/ชีวิตสมรส สูงใกล้เคียงกัน สาเหตุที่ทุกกลุ่มอาชีพมีความพึงพอใจในครอบครัว หรือในชีวิตสมรสใกล้เคียงกันนั้น อาจเป็นเพราะในสังคมชนบท สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญและมีควรมั่นเหนียวแน่น สมาชิกในครอบครัวมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก ปัญหาภายในครอบครัวสำหรับทุกกลุ่มอาชีพจึงไม่ค่อยมี จึงเป็นผลทำให้ทุกกลุ่มอาชีพมีความพึงพอใจในครอบครัวหรือในชีวิตสมรสสูงใกล้เคียงกัน

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 3.931 D.F. เท่ากับ 4 Sig. เท่ากับ 0.41 จึงสรุปได้ว่าสถานภาพทางอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในครอบครัว/ชีวิตสมรส และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.128 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

4.11.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในสุขภาพ

ตารางที่ 37 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในสุขภาพ

อาชีพ	ความพึงพอใจในสุขภาพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เกษตรกร	9 (16.1)	4 (7.1)	43 (76.8)	56
รับจ้าง	14 (17.7)	14 (17.7)	51 (64.6)	79
อาชีพอื่น	1 (11.1)	1 (11.1)	7 (77.8)	9

Chi-square = 3.821 D.F = 4 Sig. 0.431 Cramer's V = 0.115

จากข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางอาชีพกับความพึงพอใจในสุขภาพพบว่า กลุ่มอาชีพอื่นมีความพึงพอใจในสุขภาพสูง มากที่สุดคือ ร้อยละ 77.8 ใกล้เคียงกับกลุ่มอาชีพเกษตรกร ที่พึงพอใจในสุขภาพสูงเป็นลำดับที่สองคือ ร้อยละ 76.8 ในขณะที่ กลุ่มอาชีพรับจ้างมีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำ สูงที่สุดคือร้อยละ 17.7 รองลงมาคือ กลุ่มอาชีพเกษตรกรมีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำ ร้อยละ 16.1 เหตุที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะกลุ่มอาชีพ

อื่น ๆ เป็นกลุ่มที่ถือได้ว่ามีรายได้สูงและมั่นคงกว่ากลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพรับจ้าง จึงมีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี จึงมีสุขภาพที่ดี ส่วนกลุ่มอาชีพเกษตรนั้น มีความพึงพอใจในสุขภาพสูงใกล้เคียงกับกลุ่มอาชีพอื่น อาจเป็นเพราะปัจจุบันกลุ่มอาชีพเกษตรกรรมมีการพัฒนาและได้รับการแนะนำในเรื่องการรักษาสุขภาพจากส่วนราชการ ตลอดจนมีโรงพยาบาลและสถานอนามัยที่เพียงพอจึงทำให้มีสุขภาพดี

เมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 3.821 D.F. เท่ากับ 4 Sig. เท่ากับ 0.431 จึงสรุปได้ว่าสถานภาพทางอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสุขภาพ และเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.115 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.11.6 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 38 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

อาชีพ	ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เกษตรกร	6 (10.7)	3 (5.4)	47 (83.9)	56
รับจ้าง	11 (13.9)	8 (10.1)	60 (75.9)	79
อาชีพอื่น	0	0	9 (100)	9

Chi-square = 3.713 D.F = 4 Sig. 0.428 Cramer's V = 0.156

จากข้อมูลที่ได้รับพบว่ากลุ่มอาชีพอื่นมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูงที่สุดคือ ร้อยละ 100 ลำดับถัดมาได้แก่กลุ่มอาชีพเกษตรกรมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูง ร้อยละ 83.9 ในส่วนของกลุ่มอาชีพที่มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยต่ำที่สุดคือกลุ่มอาชีพรับจ้าง โดยมีผู้ที่ไม่พอใจในที่อยู่อาศัย ร้อยละ 13.9 อันดับที่สองคือกลุ่มอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 10.7 แต่เมื่อพิจารณาจากภาพรวมจะเห็นว่า ทุกกลุ่มอาชีพมีความพอใจในที่อยู่อาศัยโดยรวมในระดับสูงใกล้เคียงกัน

อาจกล่าวได้ว่าทุกกลุ่มอาชีพไม่มีความแตกต่างในความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย อาจเป็นเพราะ ทุกกลุ่มอาชีพมีความเป็นอยู่ที่ดีสภาพที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม และวิถีชีวิตที่เรียบง่ายของประชาชนในชนบทจึงทำให้ทุกกลุ่มอาชีพมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยในระดับสูงใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาค่า Chi-square เท่ากับ 3.713 D.F. เท่ากับ 4 Sig. เท่ากับ 0.42 จึงสรุปได้ว่าอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยเมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V มีค่าเท่ากับ 0.15 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองต้องมีความสัมพันธ์กันเพียงเล็กน้อย

4.12 ระดับการศึกษากับคุณภาพชีวิต

4.12.1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ตารางที่ 39 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ระดับการศึกษา	ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ประถมศึกษา	16 (15.0)	18 (16.8)	73 (68.2)	107
สูงกว่าประถมศึกษา	6 (13.0)	6 (13.0)	34 (73.9)	46

Chi-square = 0.523

D.F = 2

Cramer's V = 0.58

เมื่อพิจารณาถึงระดับการศึกษาและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมพบว่า กลุ่มระดับการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในชีวิตสูงคิดเป็น ร้อยละ 73.9 ในขณะที่กลุ่มประถมศึกษา มีความพึงพอใจในชีวิตร้อยละ 68.2 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณากลุ่มประถมศึกษา มีความพึงพอใจต่ำคิดเป็นร้อยละ 15.0 ส่วนกลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในชีวิตต่ำร้อยละ 13.0 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน แสดงว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในคุณภาพชีวิต

และเมื่อทดสอบค่า Chi-square เท่ากับ 0.523 D.F. เท่ากับ 2 ไม่มีนัยสำคัญจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิต เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V พบว่าเท่ากับ 0.58 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

4.12.2 ระดับการศึกษาและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

ตารางที่ 40 ระดับการศึกษาและการให้ความสำคัญแก่มิติที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

ระดับการศึกษา	มิติ				รวม
	งานอาชีพ	ครอบครัว/ ชีวิตสมรส	สุขภาพ	ที่อยู่อาศัย	
ประถมศึกษา	28 (28.6)	33 (33.7)	26 (26.5)	11 (11.2)	98
สูงกว่าประถมศึกษา	9 (21.4)	17 (40.5)	11 (26.2)	5 (11.9)	42

เมื่อพิจารณาค่าร้อยละจากตารางการให้ความสำคัญแก่มิติต่าง ๆ จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า กลุ่มประถมศึกษาให้ความสำคัญแก่งานอาชีพมากกว่ากลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 28.6 และ 21.4 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณามิติครอบครัวพบว่า กลุ่มสูงกว่าประถมศึกษาให้ความสำคัญครอบครัว/ชีวิตสมรส มากกว่ากลุ่มประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 40.5 และ 33.7 ตามลำดับ

เช่นเดียวกับมิติสุขภาพพบว่า กลุ่มประถมศึกษาให้ความสำคัญแก่สุขภาพใกล้เคียงกันกับกลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 26.5 และ 26.2 ตามลำดับ ทั้งนี้ในมิติเรื่องที่อยู่อาศัยก็ได้รับผลจากข้อมูลในลักษณะเดียวกันกับมิติสุขภาพ

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลที่ได้รับทั้งหมดแล้วพบว่าทั้งสองกลุ่มการศึกษาให้ความสำคัญกับ ครอบครัวและชีวิตสมรสมากที่สุด โดยทั้งสองกลุ่มต่างก็ให้ความสำคัญต่อมิติอื่น ๆ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

4.12.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในงานอาชีพ

ตารางที่ 41 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในงานอาชีพ

ระดับการศึกษา	ความพึงพอใจในงานอาชีพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ประถมศึกษา	18 (18.0)	16 (16.0)	66 (66.0)	100
สูงกว่าประถมศึกษา	7 (16.7)	2 (4.8)	33 (78.6)	42

Chi-square = 3.647 D.F. = 2 Sig. 0.161 Cramer's V = 0.160

จากการศึกษา พบว่ากลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในงานอาชีพสูง ร้อยละ 78.6 ส่วนกลุ่มประถมศึกษา มีความพึงพอใจในงานอาชีพสูง ร้อยละ 66.0 เมื่อพิจารณาต่อไป พบว่า กลุ่มประถมศึกษา มีความพึงพอใจในงานอาชีพต่ำ ร้อยละ 18.0 ในขณะที่กลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในงานอาชีพต่ำใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 16.7 ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าทั้งสองกลุ่มการศึกษามีระดับความพึงพอใจในระดับต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน

และเมื่อทดสอบจากค่า Chi-square เท่ากับ 3.647 นำไปเปรียบเทียบกับค่า Chi-square จากตาราง D.F. เท่ากับ 2 ค่า Sig. เท่ากับ 0.161 จึงสรุปได้ว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอาชีพ เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จาก Cramer's V เท่ากับ 0.16 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

4.12.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส

ตารางที่ 42 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส

ระดับการศึกษา	ความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรส			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ประถมศึกษา	2 (2.2)	9 (10.1)	78 (87.6)	89
สูงกว่าประถมศึกษา	1 (2.9)	2 (5.7)	32 (91.4)	35

Chi-square = 0.627 D.F. = 2 Sig. 0.731 Cramer's V = 0.071

จากการสำรวจพบว่า กลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรสสูง ร้อยละ 91.4 ใกล้เคียงกับผู้มีการศึกษาระดับประถมศึกษาซึ่งมีความพึงพอใจในครอบครัวหรือชีวิตสมรสสูง ร้อยละ 87.6 นอกจากนั้นยังพบว่า กลุ่มสูงกว่าประถมศึกษาและประถมศึกษา มีความพึงพอใจในชีวิตครอบครัวหรือชีวิตสมรสในระดับต่ำใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 2.9 และ 2.2 ตามลำดับ เช่นกัน

และเมื่อทดสอบจากค่า Chi-square เท่ากับ 0.627 D.F. เท่ากับ 2 ค่า Sig. เท่ากับ 0.73 จึงสรุปว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในครอบครัว และพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V เท่ากับ 0.07 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.12.5 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในสุขภาพ

ตารางที่ 43 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในสุขภาพ

ระดับการศึกษา	ความพึงพอใจในสุขภาพ			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ประถมศึกษา	19 (17.8)	17 (15.9)	71 (66.4)	107
สูงกว่าประถมศึกษา	6 (13.0)	3 (6.5)	37 (80.4)	46

Chi-square = 3.500 D.F. = 3 Sig. 0.174 Cramer's V = 0.151

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในสุขภาพของตนเองสูงมากที่สุดคือร้อยละ 80.4 ส่วนกลุ่มประถมศึกษา มีความพึงพอใจในสุขภาพสูงในจำนวน ร้อยละ 66.4 นอกจากนั้นผู้ที่ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา มีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำ ร้อยละ 17.8 ส่วนผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในสุขภาพต่ำ ร้อยละ 13.0 จะเห็นว่า กลุ่มระดับการศึกษาสูงมีแนวโน้มที่จะพึงพอใจในสุขภาพตนเองสูงมากกว่ากลุ่มระดับประถมศึกษา

และเมื่อพิจารณาจากค่า Chi-square เท่ากับ 3.5 นำไปเทียบค่าจากตารางที่ D.F. เท่ากับ 3 ค่า Sig. เท่ากับ 0.17 จึงสรุปได้ว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจสุขภาพ เมื่อพิจารณาค่า Cramer's V เท่ากับ 0.15 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.12.6 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 44 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย

ระดับการศึกษา	ความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย			รวม
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
ประถมศึกษา	10 (9.3)	11 (10.3)	86 (80.4)	107
สูงกว่าประถมศึกษา	7 (15.2)	1 (2.2)	38 (82.6)	46

Chi-square = 3.713 D.F. = 2 Sig. 0.156 Cramer's V = 0.156

หากพิจารณาในเรื่องความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย โดยจำแนกระดับการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าประถมศึกษา มีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยสูง คิดเป็นร้อยละ 82.6 ใกล้เคียงกับผู้มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ซึ่งมีความพึงพอใจในที่อยู่อาศัยคิดเป็นร้อยละ 80.4 จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีระดับความพึงพอใจในระดับที่ใกล้เคียงกัน

และเมื่อทดสอบค่า chi-square เท่ากับ 3.713 D.F. เท่ากับ 2 Sig. เท่ากับ 0.156 จึงสรุปได้ว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในที่อยู่อาศัย เมื่อพิจารณาขนาดความสัมพันธ์จากค่า Cramer's V พบว่าเท่ากับ 0.156 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ